

O mutare magistrală și consecințele ei

Miercuri, 12 aprilie 2006

Gili Cârstea

Nu cred că ați citit recent în presa noastră și nici nu ați auzit de la amvoanele noastre un subiect despre Babilonul cel mare, Laodicea și îngerul ei. Ce reprezintă aceste metafore? Cine este Laodicea? Cine este îngerul ei, despre care se spune că este “ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”? Cine va avertiza pe cine că “a ajuns un locaș al demonilor”? Cine este somat că va fi vărsat din gura Domnului dacă nu se pocăiește?

Poporul nostru a înțeles, și a predicat mult timp, că bisericile protestante care au refuzat lumina despre sanctuar în 1844 au rămas în întuneric și astfel au devenit o parte a confuziei globale care conduce omenirea la pierzare. Dumnezeu a ridicat un popor căruia i-a încredințat lumină nouă despre sanctuar, despre lege și sabbat, ceea ce a deschis un nou orizont către profeția biblică din Apocalips și Daniel. Mișcarea adventă devenea astfel ultima biserică a lui Dumnezeu din vremea sfârșitului, Laodicea. Iar îngerul acestei biserici era o metaforă pentru conducerea ei omenească. Această înțelegere este puternic susținută de Spiritul Profeției și nu a fost niciodată contestată deschis în poporul nostru.

În ultimul timp însă, clasa teologică și seminariile noastre nu mai susțin această poziție, iar elevii din aceste școli primesc o nouă viziune asupra întregului concept. După noua înțelegere, Laodicea este întreg creștinismul, inclusiv Biserica Romano-Catolică, îngerul bisericii sunt pastorii, prelații și cardinalii diferitelor biserici, iar Babilonul cel mare este păgânismul și secularismul unei societăți fără Dumnezeu. Atunci cine este Biserica Adventistă? Ați ghicit. Ea este al treilea Ilie.

Oricât de măreț și avantajos politic ar fi acest dribling al teologilor noștri, Scriptura și Spiritul Profeției nu susțin o asemenea pervertire a realității. Printr-o pasă magistrală ei au crezut că vor scăpa de acuzațiile teribile ale Martorului Credincios, aruncându-le în spinarea altora, dar la acest subiect chiar degeaba s-a pus la lucru pana cărturarilor (Ier 8:8). Istoria lui Ilie și lecțiile pentru biserica rămășiței sunt clare ca lumina zilei și nu vor putea fi sucite oricât s-ar experimenta ilustra până adventistă.

Ilie nu a fost trimis la religiile vecinilor, și nu a avut vreun mesaj pentru preoții lor. Dumnezeu era în ceartă cu propriul Său popor. Ei se închinau la Baal fără să-și dea seama, iar principalii vinovați pentru aceasta erau chiar preoții poporului ales, tolerați de împărat și

sprijiniți de împărăteasă. Prin exerciții spirituale subtile, ei importaseră de la religiile lumii ritualuri și practici care duseseră pe Israel exact în brațele lui Baal, căruia nu-i plăcea deloc apelativul de “Domnul.”

Problema era cu un Israel orb, nu cu neamurile din jur. Acestea nu puteau fi ajutate în niciun fel, atâta timp cât poporul ales orbecăia prin lumina propriilor scânteii. Ei trebuiau să decidă în cunoștință de cauză cui vor să slujească, lui Dumnezeu sau lui Baal, iar fără această alegere Dumnezeu nu putea merge mai departe cu ei. Chemarea “cât mai vreți să șchiopătați de ambele picioare?” era adresată poporului lui Dumnezeu, și nu madianiților, amoriților sau heviților. Ei erau cei “ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.” Ei aveau nevoie urgentă de Ilie și solia lui.

Tot așa a fost cu al doilea Ilie. Și el a fost trimis tot la poporul lui Dumnezeu, și nicidecum la egipteni, greci sau romani. Ioan Botezătorul se adresa exclusiv poporului ales, căci se apropiase împărăția, venise Mesia, iar ei deveniseră cea mai eficientă unealtă a diavolului pentru menținerea beznei globale: “Prin păgânism, Satana îndepărtase pe oameni de Dumnezeu timp de veacuri; dar biruința lui cea mai mare o câștigase prin pervertirea credinței lui Israel... Oamenii pe care Dumnezeu îi chemase să fie stâlpul și temelie adevărului, deveniseră reprezentanții lui Satana. Ei făceau lucrarea pe care acesta dorea ca ei să o facă, ajungând să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu și să determine lumea să-L considere un tiran” (DA 35-36). Ei aveau nevoie de al doilea Ilie, iar acesta și-a îndeplinit misiunea, chiar dacă a sfârșit în beciul palatului regal.

La fel va fi cu al treilea Ilie. Păgânismul cu nume creștine a pătruns din nou în mijlocul poporului lui Dumnezeu, la fel de subtil ca pe vremea lui Ilie, iar poporul nu-și dă seama că șchiopătează serios de ambele picioare, ajungând să-L confunde pe Dumnezeu cu Baal. Ca și în trecut, acest popor are nevoie urgentă de solia lui Ilie, și nu bisericile apostaziate ale creștinismului cu numele.

Numai că îngerul bisericii Laodicea, în orbirea lui, contestă acum că acesta este poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului. Ce obține prin această mutare strategică?

Mai întâi, scapă de acuzațiile grave pe care i le aduce Martorul Credincios, și astfel evită pocăința despre care se vorbește acolo. Apoi, face o mutare fenomenală care lasă cu gura căscată pe toți strategii din Babilon, declarând că adevăratul popor al lui Dumnezeu este creștinismul popular și nu Biserica Adventistă. Acest pas ne-a deschis drum peste tot în alianțele ecumenice unde acum suntem membri cu drepturi depline. Și ne aduce recunoașterea și aplauzele lumii, despre care citiți mereu în rubricile de știri ale publicațiilor noastre. Și, în final, se alege cu un titlu de glorie în locul rușinii, declarându-se al treilea Ilie cu o misiune specială pentru bisericile surori ce alcătuiesc trupul lui Hristos.

Magistral, nu?

Magistral, numai că Dumnezeu este adus la tăcere, nu l se mai permite să vorbească bisericii Sale, iar Martorul Credincios este neutralizat complet. Dumnezeu nu are niciun amestec în astfel de strategii, iar consecințele vor fi dramatice. Solia și solii Lui vor fi refuzați și condamnați de poporul Său la fel ca și în celelalte două cazuri. Primul Ilie a fost alungat sub

amenințarea cu moartea, al doilea a fost decapitat, iar al treilea va scăpa cu viață doar datorită intervenției cerești, și totdeauna opoziția și amenințarea a venit din poporul ales. Iar presiunea pentru un astfel de curs a venit mereu de la îngerul bisericii, care a fost ferm convins că lucrează în numele și cu autoritatea lui Dumnezeu.

Aici se ajunge atunci când sfidezi solia Domnului, batjocorești Duhul Său cel Sfânt și răstignești din nou pe Hristos în persoana solilor Săi.